

[Bertel Dahlgaard.]

ker, man har, ikke beskytter imod, at andre virksomheder kan fremstille produktet under et eller andet særnavn. Det er det, det hele drejer sig om.

Det ærede medlem kom derefter ind på spørgsmålet om, hvorfor der ikke i apotekerkommissionen er gennemført driftsøkonomiske undersøgelser, der viser, hvor det er billigst at fremstille medicin, på apotekerne eller på fabrikkerne. Hvem har ansvaret for det, spørger det ærede medlem. Det ved det ærede medlem jo meget godt: det har jeg sammen med det øvrige flertal af kommissionen.

Nu er det ærede medlem jo ikke driftsøkonom, og det er der ingen der kan bebrejde ham, men jeg er overbevist om, at det ærede medlem med sin udmærkede intelligens vil forstå — det ved enhver, der kender lidt til driftsøkonomiske forhold — at det er overmåde vanskeligt indenfor en så blandet forretning som et apotek at finde frem til produktionsprisen på alle de enkelte lægemidler eller lægemiddelgrupper. Såfremt man nu ønskede gennem, skal vi sige planøkonomiske indgreb, en socialisering f. eks., at fordele produktionen med en vis mængde på apotekerne og en vis mængde på fabrikkerne, ja, så måtte man selvfølgelig prøve at nå frem til en vis tilnærmelsesvis konstatering af fremstillingsomkostningerne de forskellige steder. Men det er jo ikke det, der er tale om her. Der er i denne forbindelse tale om det modsatte, at lade frikonkurrencen i højere grad afgøre, hvor produktionen skal foregå, på specialitetsfabrikkerne eller på apotekerne. Det viser sig også, at svenskerne ikke tør bygge for sikkert på de der foretagne beregninger, og hvad er grunden dertil? Ja, det kan det ærede medlem uden kundskaber iøvrigt på dette område ræsonnere sig frem til. Hvis man skal foretage sådanne rentabilitetsberegninger, kan det kun ske, hvis man opstiller visse forudsætninger, fordi spørgsmålet om produktionsomkostningerne netop er afhængigt af produktionens størrelse i den enkelte virksomhed. På et apotek med en produktion af en vis størrelse vil produktionsomkostningerne være af en vis størrelse pr. enhed, og hvis produktionen bliver mindre, går omkostningerne pr. enhed op. Det vil sige, at hvis medicinfabrikkerne

kan konkurrere apotekerne ud på et eller andet område og derved øge deres egen produktion, bliver fabrikernes produktionsomkostninger mindre, og fremstillingen af medicin vil da i stigende grad gå over til fabrikkerne. Det er den almindelige frikonkurrences lov, som det ærede medlem ellers er tilhænger af i teorien, men som han efter sine udtalelser i dag synes at holde længst muligt borte fra medicinproduktionen.

Jeg er ganske enig med det ærede medlem i, at sikkert de fleste læger står på medicinfabrikernes side i den diskussion, der her foregår, og af mange grunde er interesseret i ordinerer af specialiteter i stedet for af den magistrelt fremstillede medicin. Der er andre — og jeg er tilbøjelig til at tro, det er nogle af de bedste — som ser med megen bekymring på lægernes tiltagende trang til at ordinere medicinen med de korte, mundrette navn.

Jeg tror ikke, lægerne i almindelighed har særlige økonomiske forudsætninger for at anlægge en nøgtern og saglig bedømmelse af de forhold, det her drejer sig om, men jeg vil dog sige til det ærede medlem til slut, at han skulle ikke så stærkt forene sig med den lægemajoritet, som han taler om deler hans anskuelse, at han fra en diskussion i lægeforeningen gengav lange citater af den ene af diskussionsdeltagerne, professor Bonnevie, men forbigik i tavshed den anden diskussionsdeltager, professor Warburgs, indlæg. Professor Warburg, der er formand for specialitetsnævnet, har været det gennem mange år, er dog alligevel nok en autoritet, som det ærede medlem på visse områder kunne lære adskilligt af, hvis det ærede medlem ikke hørte til de forudindtagne i denne sag.

Ja, jeg skal så slutte med at sige, at det ærede medlem har ført ordet i det hele taget ud fra helt forkerte forudsætninger: om man er modstander eller tilhænger af henholdsvis apotekere og medicinfabrikanter, en helt fundamental misforståelse. Spørgsmålet er alene, hvor stor en godtgørelse der gennem statsbeskyttelse af et navn skal gives, og det har han i hvert tilfælde ikke bedre forudsætninger for at bedømme end de fleste andre mennesker. Jeg tror derfor, det ærede medlem skulle tale en lille smule mere beskedent om disse ting. Det vil blive svært for ham at få befolkningen til at tro,